

Margot Andreasen

fruen

Illustreret af
Sussi Bech

lias kamp 1
FANTASY • LIX 12

Margot Andreassen

FRUEN

Lias kamp 1

Illustreret af **Sussi Bech**

E EUDOR

Personer i bind 1

Lia

dina

ingun

marni

Se aldrig på dem!

»Ned med dig!« Dinas senede hånd griber fat om Lias nakke og trykker hende ned mod jorden.

Jorden lugter af mose, og de skarpe strå skærer små rifter i Lias hud. Hun får vand i næsen og gisper efter luft. Men hun ved, at hun skal ligge helt stille. For nu gælder det om ikke at blive set.

Tæt på hører hun en hest pruste, og lugten af sved fra dyret fylder hendes næse.

Hun kigger ud mellem de høje strå og ser hestens ben ganske tæt ved. Hun løfter sit hoved og får øje på en støvle i sort læder med en spore på hælen.

Et stykke derfra hører hun en hylen. Hun behøver ikke dreje sit hoved for at se, hvad det er. Det kan kun være et kobbelt af Fruens ulve. De følger altid i hælene på Jerko, Fruens foged.

Jerko skal man holde sig fra, hvis man ikke vil smage hans pisk. Og man skal holde sig fra Mola, borgen, hvor Fruen hersker. Det er noget alle ved.

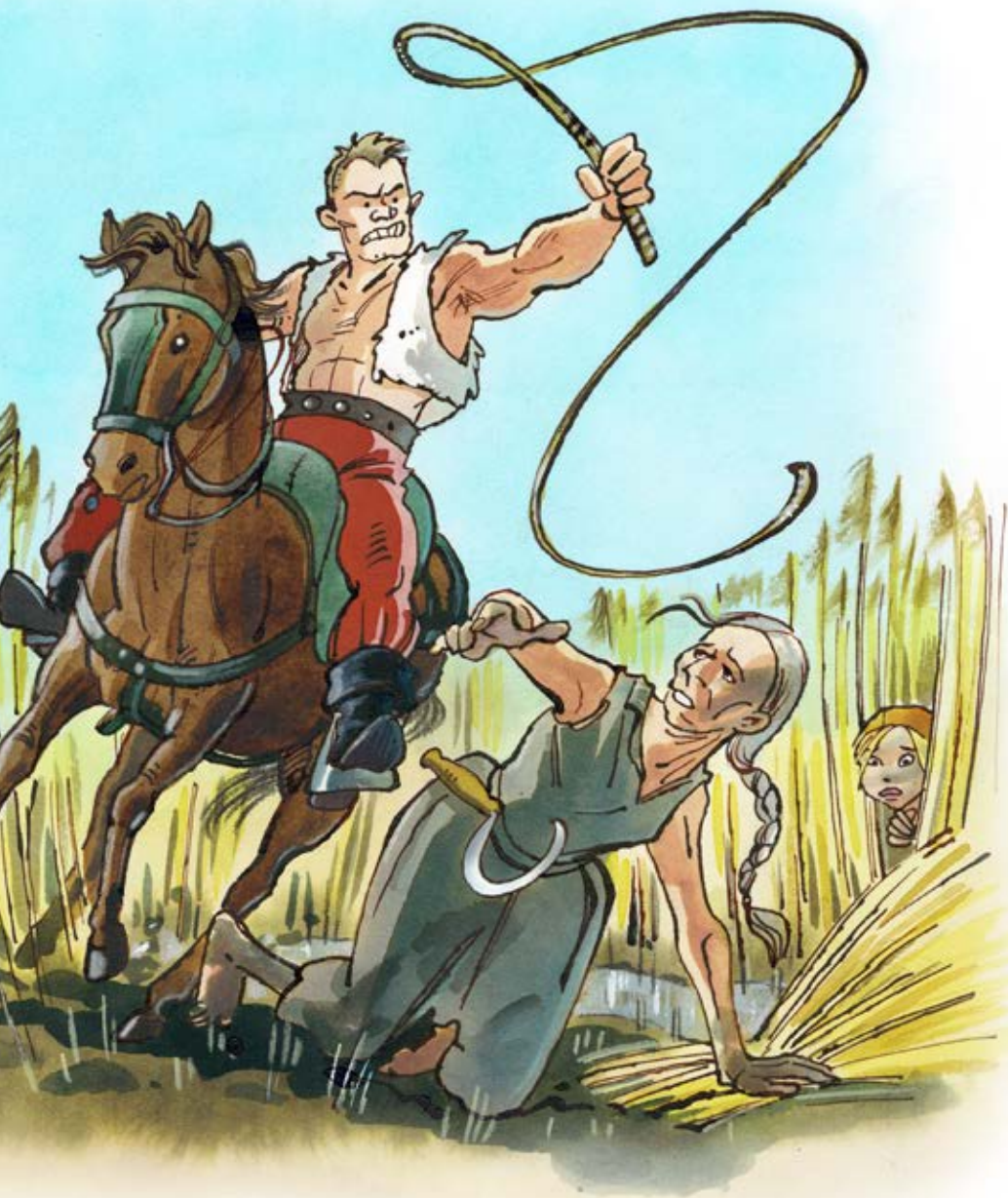
Jerkos stemme er grov.

»Rub dig, gamle kone! Hvis du ikke kan nå mere arbejde, ryger du i hullet. Og dér kan du få lov til at rådne op.«

I det samme suser pisken over Lias mormor. Men der kommer ikke en lyd fra hende. Hun er sej, gamle Dina.

Lia holder vejret. Det ville være bedre, hvis Dina ville jamre eller skribe. For Jerko bliver ved, indtil hans ofre hyler af smerte. Men ikke i dag. I dag har han åbenbart andet at se til.

Han borer sin spore ind i hestens side og sætter i galop hen mod ulvene.

Da lyden af hesten er døet bort, rejser Lia sig forsigtigt op.

Gamle Dina har fået en grim rift over kinden og tørrer blodet væk. Hun knytter hånden og truer efter Jerko, som er redet hen til en gruppe mænd, der er ved at høste et stykke derfra.

»Skarn!« snerrer hun. »Men godt, han ikke så dig. Hold dig langt fra ham og Fruens andre folk. Og se aldrig på dem. Aldrig!«

Dina har sagt det samme så mange gange, at Lia ikke har tal på dem. Men hun har aldrig fået at vide, hvorfor hun ikke må se på dem.

Dina sukker og tager fat om sin segl og går videre med at høste strå. Og Lia binder bånd om de tykke bundter og bærer dem over i deres vogn.

Da mørket er faldet på, hører Lia Dina pusle henne ved døren. Hun ser træt ud, da hun kommer ind. Og hun har fået endnu en rød rift på kinden.

Dina har været oppe på borgen med sin høst. Og igen var der ikke nok. Selv om de knokler, synes Jerko aldrig, der er nok.

Alle i deres lille flække må knokle, til de er ved at falde om. Og alligevel kan de knap nok spise sig mætte. Men hvis man er spion eller vil krybe for Fruen, får man det bedre. Det har mange fundet ud af. Så man skal passe på!

Dina vil ikke krybe og slet ikke være spion. Og hun passer på Lia. Holder hende væk fra Mola. Det har hun gjort, så længe Lia kan huske.

Lia tænker tit på sin mor. Men det er som at åbne en bog, hvor der ikke står noget. Hun kan ikke huske hende. Hun ved bare, at hendes mor var Dinas datter, og

at hun er død. Hun ved også, at de boede langt væk i en lille by, der hed Jarm. Og da hendes mor døde, tog Dina hende med tilbage til Juno, hvor hendes mor var vokset op. Dér, hvor de bor nu.

Når hun vil vide mere, bliver Dinas mund til en smal streg. Og der kommer ikke et ord over hendes læber.

Selv om Dina altid har holdt Lia væk fra Mola, kan det nok ikke blive sådan ved. For Fruen kan kræve, at hun skal komme derop og arbejde, når det passer hende.

Lia hader den tanke.

Mange børn er blevet hentet derop. Og nogle af dem er aldrig kommet hjem igen. Og de, der er kommet tilbage til Juno, har været grå og magre med triste øjne.

Dina ser strengt på Lia.

»Tag dit tørklæde på!«

»Jamen, der er jo ikke nogen, der ser mig her-hjemme,« siger Lia.

»Nogen kan komme ind, før du får det på. Skynd dig nu!«

